

# POEZIJA

## Rade Krstić

### Tiho na tihem

#### V eni noči

V eni noči se vse spreobrne.  
 Utišajo se strune,  
 potihnejo glasovi,  
 vstanejo melodije.

Takrat smo si nekako blizu,  
 pa tega ne vemo  
 ali ne opazimo.

Nekdo narekuje.  
 Nekdo snuje.  
 Vseh vrst nas je.

Ne odlašajmo,  
 ampak iztegnimo dlani,  
 razširimo srca,  
 dvignimo glave!

Da bo krog sklenjen,  
 da pade zvezda,  
 da skoči zajec.

#### Radi bi spregovorili

Radi bi spregovorili  
 besedo,  
 ljubezen,  
 neskončnost.

Pa imamo zavezana usta,  
neme oči,  
brezglasno grlo.

Tišina govori namesto nas,  
molč nas upodablja,  
tema izrisuje.

Drugačni smo  
za malenkost  
in za črtico  
neizrekljivega.

V krikih  
stalno zaslutimo,  
da je luč domača.

### Pošteno je priznati

Pošteno je priznati,  
da so besede včasih  
prehude.  
Da jemljejo.

Košček za koščkom.  
List za listom.  
Celico za celico.

Da pretrgajo.  
Zvezo z mrtvimi.  
Rdečo nit.

Jutranji svit.  
Da te zapustijo.  
V trdi noči.  
V naraščajoči grozi.

In potem si samo gola kost in koža.  
Lobanjo ti napolnijo z belim prahom.  
Gole roke ti položijo v glavo.

**Tu boš končal**

Tu boš končal.

Obstal.

Predružačil  
sebe in druge.

Vedno nove stvari.  
Naložene na velik kup.  
Iz katerih bije hrup.

Vsako pesem znova začneš.  
Prehitevaš samega sebe.  
Ne moreš drugače.

Tu boš končal.

Obstal.

Ostal.

Stal.

Kot pika,  
ki se ne da več  
izdreti.

**Premikajo se k tebi**

Premikajo se k tebi.  
Z gluhoti si otirajo oči.  
Ti jim podeljuješ telesa,  
oživljaš jim duše.

Spravljaš jih v knjigo.  
Boriš se proti belini.  
Tako nastajajo črke.

Besede.  
Črno na belem.  
Tiho na tihem.

Tako nastajajo oni.  
Nemi, gluhi, slepi.  
Z eno besedo: mrtvi!  
Mrtvi na tvoji strani.

Na tvojem listu papirja.  
V tvojem dnevniku.  
Brezčasno oddani!

# Natančnost je tista

Natančnost je tista,  
ki loči.  
Ki napiše pesem.  
Ki odloči.

Zdaj so tu,  
zdaj so tam.  
Vedno zunaj.

Redko znotraj.  
Ker se sprehajajo.  
Ker hodijo

s težkimi koraki.  
Neprepoznavnimi.  
Obledelimi.  
Ven in noter.

Redka je ljubezen,  
ki jih dvigne do sija  
in nato potemni.

## To je tisti dan

To je tisti dan,  
ko si opomoreš.  
Ko odideš  
nekam v naravo.

Ko prisluhneš  
tišini med drevjem.  
Ko vse iz tebe žari.

Ko si odprt.  
Snet za življenje.  
Četudi je vrv globoko zarezala

svoj odtis.  
Svojo črno sled.  
Tokrat so te rešili.  
Tokrat je šlo za življenje in smrt.

Danes si drugačen.  
Obrnjen v drugo smer.  
S ciljem na sredi.

## Potrebna je luč

Potrebna je luč,  
da se bo bolje  
in več videlo.  
Da bo razbrati.

V kaj se je spustila duša.  
Kako globok je vodnjak.  
Kje je tiha voda.

Svetloba je kraljica teme.  
Na glavi nosi zlato krono  
iz samih diamantov.

Iz svetlečih se atomov.  
Iz najmanjših delcev materije.  
Pripravljena je kričati  
na druge vladarje.

Obglavljala bo.  
Pordečila svet.  
V imenu bele krvi.

## Glasba pride

Glasba pride  
sama od sebe.  
Veličastna.  
Nikoli slišana.

Od daleč.  
Onstran teh meja.  
Onstran vsega.

Vendar jo spremlja  
črna spremljevalka,  
ki jo polagoma zaduši.

Zato mora biti glasna,  
da preglasi  
vse besede in misli.  
Da pride do vrha.

Napolni človeška ušesa.  
Saj živimo samo enkrat  
in vselej prekratko.

# Do smrti

Do smrti  
bo letelo nate  
in te od znotraj  
prebadalo.

Vleklo te bo na ono stran.  
Kajti tam je lepše,  
pravijo nemi.

Zdi se, da res.  
Nekaj je vmes.  
Med življenjem in smrtjo.

Med zadnjo besedo  
in modrim molkom.  
Vseeno ti je.  
Naj udari!

Naj izvleče kri!  
Življenje je namreč  
obrnjeno stran.